

2

Ďábelský žako

Magdaléna Netolická

„Zabil jsem je! Všechny jsem je zabil!“ křičel muž na policistu.

„Počkejte, pane, co se stalo?“ zeptal se překvapeně policista.

„Zabil jsem je...no...asi bych měl začít od začátku.“

Muž vypadal jako obyčejný člověk – vysoký kolem 180 centimetrů, černé vlasy sestříhané do obličejce. Odlišný od ostatních byl akorát smutným a zároveň ďábelsky krásným úsměvem.

„Začalo to asi před dvěma týdny...Byl jsem tak trochu nevychovaný a taky trochu zlomyslný. Vážně nechápu, proč jsem o té dívce rozšířil takovou ošklivou pomluvu.“

„Jaká dívka? Koho jste zabil? Jaké je vaše jméno?“ přerušil ho policista.

„Klára, jmenovala se Klára Tichá. Dostal jsem od kamaráda papouška a ten byl tak nevychovaný a ani se kamarádovi nedívám, že se ho chtěl zbavit,“ pokračoval muž.

„Počkejte, jak to s tím souvisí? Jaké je vaše jméno?“ přerušoval muže neustále policista.

„Nepřerušuj ho furt, pokračujte, pane,“ skočil jim do řeči jiný strážník a pohodlně se usadil do křesla.

„Takže jak jsem říkal, dostal jsem od kamaráda papouška. Jednou ke mně přišla přítelkyně a já jí odběhl udělat kafe. Když jsem se vrátil, naháněla moje přítelkyně papouška po pokoji a nebylo to žádné něžné nahánění. Tomu padouchovi šlo doslova o život! Přítelkyně rudá v obličejce řvala na papouška: 'Zabiju tě!!!' A papoušek opětoval: 'S kdekterým se pelešíš, tak co, s kterým jsi zase spala, ty nevěrnice?!' Chtěl jsem své přítelkyni pomoci, ale když jsem uviděl, jak studem ještě víc zrudla a začala koktat něco o tom, že to vůbec není pravda a že to bylo omylem, tak jsem je vyhodil oba.“ řekl muž.

„Toho papouška jste mohl odnést do zverimexu, když je venku okolo -15 stupňů.“ prohodil strážník, „co to vůbec bylo za papouška?“ pokračoval.

„Žako, proto bylo zapotřebí ho zničit.“

„No moment, jak to bylo s tou vraždou?“ otázal se policista.

„Ono jich bylo víc a za všechny můžu jenom já.“

„To moc nechápu. Začnete třeba s první obětí.“ řekl policista.

„No, první byl Michael Kočko.“

„Jakej Michael Kočko? Ten co vlastní zábavný park a tržnici? Ale to přece byla dopravní nehoda?!“ překvapeně pokračoval policista a ukazoval na kolegu posunky, ať pomalu volá psychiatrii.

„No ano, byla to dopravní nehoda, ale ta řidička, která tu nehodu zavinila, byla moje přítelkyně, která se mnou při jízdě telefonovala a omlouvala se mi, že jim ten blbej pták vlítnul do otevřeného okýnka a začal na ní křičet 'Ty mrcho, kam se jedeš pelešit?' A pak už bylo jenom slyšet 'Ty kreténe, vypadni!' Bum, prásk a ticho. Později jsem se ve zprávách dozvěděl, že pan Kočko byl vytlačen ze silnice a skončil v řece, kde utonul. A má přítelkyně zemřela, když do ní narazila tramvaj. Oba zemřeli mou vinou. Já toho ptáka vyhodil!“

„No, v té tramvaji umřela moje kamarádka, no přece ji znáte, chodili jsme sem spolu...“

Chudák, jak ta tramvaj narazila do toho auta, tak dostala Milča infarkt a umřela.“ ozvala se znenadáni paní, která tu už delší dobu posedávala a poslouchala tento příběh.

„No, a že jste spolu včera nejely, když jste takové kamarádky,“ zabručel policista.

Nato muž zaúpěl:

„Další neštěstí, které jsem způsobil... a co ty, o kterých ani nevím! No a poslední krev se odehrála dnes... Ten blbej padouch venku skřehotal a prosil, abych ho pustil dovnitř, do tepla. Nakonec ho to přestalo bavit, a tak to zkoušel u sousedů přes ventilačku a shodil při tom květináč, kterým byla zraněna jedna starší paní!! Zavřete mě prosím!!!“ žadonil muž.

„To ale nemůžeme, neudělal jste nic! Maximálně můžeme dát toho ptáka do karantény, aby už nikomu neublížil,“ odpověděl policista a vlídně pokýval na zkroušeného muže.

„To nemusíte, o to jsem se už postaral,“ řekl muž a vytáhl z tašky mrtvého žaka. Policista se soucitně podíval na muže a pak se usmál.

„Ale na toto tu máme paragraf! Zavřeme vás na tak dlouho, až zčernáte!“

„Děkuju vám“ usmál se blaženě muž.

Úlek

Magdaléna Netolická

Vítr něžně vlál,
řeka v dáli hučela
a já slyšela těch hlasů val,
těch, co tě s ní viděli.

Bezmocné výkřiky ze tmy,
ztráta srdečního rytmu,
prsty se mi křečí seply
a já, já běžela dál.

Běžela pustinou,
běžela suchou pouští,
běžela za tebou
se skrytými pocity.

Smutná, rozhořčená,
plná nesplněných slibů,
osamocená, žárlivá,
chci ti říct, že tě...

Nesnáším, nemusím,
nechci už nikdy více.
Hlavu svou hrdě nosím.
Miláčku, miluju tě.